

Kelemen Zoltán

Film II.

Szerelmet szeretnék rendezni

Szerelmesfilmet

Tornyokból, varjakkal, autógumikkal, széllel

Repülő-szálló barátokkal didergő fákkal

Milyen színekkel?

Milyen fényével a kéknek, a zöldnek-sárga illatokkal, vagy érdes bordóval? Vagy csak a fekete-fehér zörejekkel? Pontokkal faltól falig a padló és a plafon között éppecsák

Sejtetve némely szerkezetet? Bajvívást ábrázolni? Ábrázolni.

Ábrázolni?

Kezdve a közepén, szabályosan?

Rózsaszínű pályaudvar markol a hajunkba, húz minket, fáj a

Fejünk, érzékelteti az egész délelőtt tartó ébredést.

Betonoszlopokba fúrtak járatokat orrukkal részegesek, majd elnevezték ezeket

Paradicsomnak és gyorsan bemásztak.

A gabonaraktárak szakállában is lehetne élni, én úgy gondolom. Esténként

Beláthatnánk más lakásokba, nem kötelező erővel persze, csak mintegy érzékeltetve képességeinket, tudva jól, hogy ettől még nem leszünk boldogok.

Nyaranta szélmalomok között sétálunk, évek óta. A vitorlalapátok fekete-fehér

Surrogással szelik a sárga levegőt, melyet a tenger felől hoz reánk a dal.

Sáladba bújattad a pályaudvart, barátaidnak a kesztyűd jutott menedékül

A betonoszlopok sűrűjében, tüdőszakasztva rohannak a neonlámpák elől...

Templomainkba vadkacsák költöztek felsőbb utasításra, vagy felakasztották őket saját harangkötelükkel.

Az oltárok mellett fekszik a közönség, várva a végkifejletet.

A sárga szél leng a fekete-fehér sakktáblamező végtelen szélmalmai között, bele-belekap sáladba, hajadba, meglátogatja a részegesek betoncsatornáit padlótól a plafonig sivítva csapkodja őket, mint a fagytól félholt fák a madarakat.

Víztoronyban lakik az öregember és ábrándozik. Csinált az erkélyre egy kis veteményest, epret természet benne, kendert nevelget, öntözgeti virágait, leveleik vércseppek, cseppecskék, érdesen csusszannak. A kender

Lehagyja a növésben a víztornyot. Itt-ott narancs- és cédrusfák sarjadnak a tölgyfakorlából. Az öreg szakállá olyan, mintha a kender lefele nőne, ott épültek fel a gabonaraktárak. Ezeknek

Az épületeknek a romjai között bandukolunk nyaranta. Omlott falaik szélalmokra emlékeztetnek minket.

Az öregember harangozó volt egy templomban. A mindenholnan zuhanó égő gerendák és remegő freskók között menekült felfelé a toronyba. Az oltár mellett elrohanva látta a lelkes rajongók elnyúlt testét.

Részezen feküdtek, várva, hogy egy betoncső elnyelje őket.

Az öregember kikapcsolta a tévét, fogában kender csírázott, szélalmait pimasz lángok nyaldosták. A hóesés nélküli fagyban utaztunk egyik kisvárosból a másikba, falvakba, melyek a poros dombok között húzódtak meg, attól tartva, hogy őket is teherbe ejti a reménytelenség és duzzadt utcáikba

Fekete mesterkéeltség költözik. Kapu

Vezetett kedvenc világaim egyikébe, melyet még nem láttál. Álomban ott voltunk, a zegzugos utcácskáról beléptünk a kapun, melyet rabló hadak

Hagytak itt keserű nevetség gyanánt.

Templomkertben álltál ott velem. Az öregember

Felért a toronyba, de a tűz már a harangig hatolt, így aztán az öreg megáldotta a harangot és kirepült a boltíves ablakon. Körözött

A templom felett, mint a csigalépcső, vagy mint a pergő könny.

Látod?

Milyen színek ezek? Milyen hangok és milyen szagok és főleg milyen ízek?

Égő kender sarjad a víztorony erkélyén, nézi az öregember, nézi, aztán bemeleg és felkapcsolja a tévét.

Egyedül vagyunk a gőzölgő szélalmok között, beleszagolunk a levegőbe és lelépünk.

Kifordulnak sarkaikból a sakktáblák, megpörkölődve. Zuhanó fahasábok között menekülnek a figurák: a királynőnek álcázott vezérek, a nyalka huszárok és a parasztok. A

Bástyák lezuhantak, s színtelen kockákon gurulnak káromkodva.

Mindben öregember ül, szakálluk lángnyelvként csapkod, szelíd szemük harangozik.

Nem értem ezt a zöldet, nem érzem, nem hazudhatok neked. A kertben sárga
paradicsomok burjánzanak és sohasem látott eprek. Az ég
Egyetlen hatalmas víztömeg. Az öregember hajót épít.
Dagadó vitorlával száll a magasban. Kendereső zuhog a nyakunkba.
Elporlik

A víztorony, csak a részegesek maradnak ott az alján, meg véres virágai a
narancsfáknak...

Máshol. Helytelen virágok és szántóföldek szélén a szántóvető bámulja az égben
navigáló tölgyfahajót, de közben nagyon kell vigyázni, hogy ne essünk túlzásba.
Utoljára láttam az öregembert. A hajó szélén könyökölt, sodort magának egy
cigarettát. A szeme harangozott.

Tundrafej-fiókák, hova mentek?

Jön az ezerarcú betoncsuklyás kisisten,
Kvarcsezű halacskáim merre futtok?

Befagynak tükreink, pedig sebes sodrásúak még a pillantások.

Lélekzet lélek a tűzözönben, mely látomás,

Álmunk, mely megöl,

Végtelen öngyilkosságszéria sikolyok tonnái és

Gyermekkoponyák, nyihogás, kék nyihogás, tátottszemű

Egy lámpa kétségbeesett menekülési kísérlete a vérözönben bukdácsolva pálinkák
szilánkjai között a sörfoltos ég alatt könnyek

Csikorgása és szekrényajtók robaja oktatótt őrülettel mint magyarázattal ellátva

Lemészárolt hajak és fülek, faágakkal átszúrva,

Halak futnak, hátukon sebesültek, mézőzön és kézözön kezek özöne, kezeké, melyek
az édig érnek, kezek, száraz gallyak, villanyoszlopok ezek a kezek

És ajkak leharapva és egymásba beleharapva és tartományokat kiharapva és halottakat
kitakarva

- Különbejártú Végítélet!

PéNZ párás sóhaja, zöld ész lepraerdők közt búvó időerdő sárga időekkel és vörös
időekkel és fehér időekkel

És profétákkal, kígyókkal, kutyákkal, dzsinnekkal és démonokkal és

Körmökkel karmolva a nemzedéki szakadékok falát és ágyékokat, rózsák

Megerőszkolása és himnuszok keréketörése az elszabadult hang termeiben,

asztalain, folyosóin és saktábláin a márványrészegek fejesugrása velősugár

A fénycsóvától megvilágítva - ez a filmek lángja, máglyavárosok, máglyavárosok,
máglyavárosok türkiz kukák menetelnek süvöltenek a patkányok.

Állkapocs zsebrádió tavirózsa saru béka levél szeg pohár váncos mind zabálódik,
emésztődik, felejtődik és pirul

Acélszagú gombok porladnak eközben nyomorult padlásokon, tolószékben ülnek a
tévé előtt és szavaznak és isszák a teát.

Döglött galambok repülnek és bombázzák a nappalt szónoklataikkal; felkoncolják a
rádiókat és drótkötélbe öltöznek a bátor telepesek, motorosrendőrök esnek
áldozatul

A cigaretaautomatáknak és a kő felfalja a földet

Elszabadulnak a rácsok és a tömegkommunikáció szemüvegei

Szétört gyertyák sodródnak a huzatban tollakkal ölelkezve

És az almák és a szilvák is elpusztulnak

És lent nincs föld és fent nincs felhő

És a lélek hideg és a lélek fehér

És az egybefüggő por fölött csavarodik a meggyalázott hajnal és lett este és lett reggel

És szögesdrótbá öltözött a Nap

És kínó a fájdalompalánta előtör és elrepül

És most már így lesz és most már így van.

Úgy tűnik mintha ez most véglegeződne békésen legyilkolt zongorák és dúlt ölü
templomi orgonák roncsain trónolva,

De mindennek a végét reméled és számítász még a sétákra a fennsíkon, a szélalmok
között

És sáladba kap a szél, ahogy elmegyünk. Távolodunk, s lassan már csak a

Kíváncsiság látszik belőlünk, az is egyre kisebb lesz, akkora, mint egy búzaszem. Mint
egy búzaszem, aki

Otthagya egy napon a gabonaraktarat, a fészerek napsütötte oldalait, s a cilinderekkel
sűrűn benőtt földúton elindul a tavasz felé, kedvesölő, takaros évszaka felé,

Esős ideje felé megy, mendegél. Zsebrádió hallgatja a szél sárga dallamait.

Tudod, hogy elment a búza tömegéből. Napraforgó kezdeddel keresed testvérkéi

között, tudva, hogy nem találod majd, mégis, mintegy igazolva önmagad, puha

Szemeiddel közben emgem nézel és a szélalmokat, melyeknek nyomát már benőtte a
kender, elmosta a tenger és hajad suhanása, ahogy távolodunk a fennsíkon, a
búzaszem útját követve és sáladba kap a sárga szél, ahogy elmegyünk.

1989 - 1990